

har paa Obligationernes Kurs, er jo nemlig høist lunefulde. Ved nogle Leiligheder tror man at kunne se tydelige Spor deraf, og ved andre Leiligheder er det, som om Virkningen blev rent borte. Det er for Exempel ganske mærkeligt at se, at medens 4 pCt. kongelige Obligationer for Liden staa i 95, staa Københavns Laans Obligationer, hvor Debitor i det Hele taget dog anses for at være lige saa solid som Statskassen, og hvilke Obligationer udtrækkes og udbetales med deres fulde Betsp i en vis Række af Aar, lavere end kongelige Obligationer, vel ikke meget, men dog en $\frac{3}{4}$ à $\frac{1}{2}$ lavere. Uopfigelige Kreditkassobligationer staa i en Kurs, der er 92 og lidt over og vilde ikke staa saa høit, dersom de ikke havde, i alt Fald for en vesentlig Dels Vedkommende, det Privilegium, at der halvvaarlig udtrækkes en Del af dem til at svare højere Rente end 4 pCt. nemlig $4\frac{1}{2}$ pCt., men sammenligner man dem med forskjellige Kreditforeningsobligationer, saa er der ogsaa der saadanne Kursforskjelligheder, som umulig kunne forklares deraf, at nogle af disse Papirer udtrækkes og andre ikke. Det er derfor meget vanskeligt at sige, hvad der er det afgjørende Moment for Papirenes Pris paa Børsen. Om nu ved denne Leilighed Statens Garantii og Udtrækningen skulde kunne bringe de nye Kassers Obligationer op til saa høi en Kurs, at Folk kunne staa sig ved at gjøre disse Laan, tror jeg er et Spørgsmaal, som alene Erfaringen kan besvare. Jeg hører ikke til dem, der antage, at Laanene vilde blive umulige, selv om det skulde vise sig, at de kun gav Netto 90—91 for det Laan, som opnaas. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at selv til en saadan Kurs vilde Laan i disse Kreditkasser blive billigere end mange andre Laan, hvormed saadanne Folk nu maa tage til Tælle. Det er muligt, at nogle Sparekasser laane uden den allermindste Dekurt, uden nogen Provision og kun til 4 pCt. Det er muligt, at disse Sparekasser give Laanene direkte og umiddelbart uden Mellemmænd, og altsaa uden Saler til Mellemmænd, men jeg tror, at i de allerfleste Tilfælde maa den lille Mand, der laaner 3—400 Daler eller Kroner i sin Eiendom, betale fuldt saa meget i Saler, Provision og Afdrag af forskjellig Art, som han vilde komme til, hvis han fik et Laan i den nye Kreditkasse, som idetmindste gav ham Netto 90 eller Noget derover. Jeg haaber derfor, at Loven vil kunne blive til virkelig Gavn, og for at naae de Goder, som jeg tror, at Loven vil medføre, vil jeg idetmindste for mit Vedkommende gjøre, hvad der efter min Overbevisning er et Offer, nemlig at stemme for Statsgarantien. Men jeg udtaler rigtignok det Ønske, at det maatte lykkes, inden Lovforslaget forlader os, at tilveiebringe en Forandring med Hensyn til de tre Punkter, der for mig ere Hovedsagen, Laanenes Grændse og Husenes Veliggenhed, saaledes at ogsaa Kjøbstadhu-

set vil sige Huse med Jord paa Kjøbstadgrund, kunne komme med ind under Loven, og dernæst endelig, at jordløse Huse kunde blive stillede paa en anden Maade, helst udenfor de omhandlede Kasser, thi jeg tror ikke, at de have samme Grund til at gjøre Forbring paa Statskassens Garanti som de Huse, der have Jord, og for hvis Udvikling vi alle maa interessere os, da det er en Sag, som virkelig har Betydning for Samfundet. Jeg vil altsaa for mit Vedkommende stemme for Forslaget, men jeg haaber, at man ikke vil forcere det igjennem paa en saadan Maade, at der ikke bliver Frihed til at underkaste det en saadan Prøvelse, som ellers anses for nødvendig.

Jagerslev: De saa Bemærkninger, jeg kunde have at fremsætte med Hensyn til Lovforslaget, ere allerede i det Væsentlige fremkomne eller i alt Fald berørte fra anden Side. Jeg skulde derfor tro, at det efter Omstændighederne, og efter som Stillingen er her idag, vil være et passende Bidrag jeg giver til Sagens Fremme, at jeg fratilber Ordet.

Th. Nielsen: Jeg kan ikke følge det ærede Medlems Exempel, men jeg skal bestræbe mig for at fatte mig i muligt Rorthed, thi at komme ind paa vidtløftige Talopgivelse, som man kan læse sig til i de Ting, der ere os meddelte, vilde jeg anses for unødvendigt. Rigoverfor den ærede sidste Taler (Wille) skal jeg gjøre et Par Bemærkninger. Den første er den, at jeg ikke kan Andet end glæde mig over den Velvillie for Loven, som virkelig gik igjennem hans Foredrag. Dernæst skal jeg bemærke, at af de af ham fremhævede Punkter er jeg enig med ham med Hensyn til, at Grændsen bør sættes højere, og for det Andet, med Hensyn til jordløse Huse, er jeg vel ikke enig med ham, idet jeg dog mener, at jordløse Huse maa tages med, men mener dog, at man kan gaa til at sætte ind i Loven, at de kun skulde have Laan indtil en Fjerdedel eller Halvdelen af Taxationssummen. Derimod vil jeg ikke finde det rigtigt helt at udelukke dem, thi jeg er ikke enig med de ærede Herrer, der mene, at det er betydningsløst for jordløse Huse at komme ind under denne Lov. Man maa jo indrømme, hvad der er udtalt af et æret Medlem for Maribo (Stürup), at det ogsaa for Gierne af jordløse Huse har Betydning at blive Selveiere. Jeg kan ikke Andet end holde for, at det er bedre for de Paagjældende at være Selveiere end at være Indsiddere. Altsaa, idet jeg indrømmer, at der skal være nogen Forskjel paa de Huse, til hvilke der er Jord, mener jeg, at det er rigtigt, at man tager jordløse Huse med. Naar man imidlertid taler om, og naar navnlig den ærede sidste Taler nævnte os Loven af 1850 som et lysende Exempel paa at gaa hurtig frem, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem i den Henseende egentlig kom i en Slags Modsigelse med sig selv,